

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce:

Q. H. V., narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem
Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti

žalované:

Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

za účasti

osob zúčastněných na řízení:

1) T. H. L., narozená dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,

2) M. T. V., narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2019, č. j. CPR-31738-3/ČJ-2018-930310-V248

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 13. 5. 2019, č. j. CPR-31738-3/ČJ-2018-930310-V248, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 8. 2018, č. j. KRPK-28329-69/ČJ-2018-190026, jímž byla žalobci podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uložena povinnost opustit území České republiky a podle § 50a odst. 4 zákona o pobytu cizinců mu byla stanovena doba k opuštění území České republiky nejpozději do 60 dnů od oznámení tohoto rozhodnutí.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že zásadním způsobem nesouhlasí s argumentací žalované strany, která naprosto nesprávně a na konkrétní situaci žalobce nepřiléhavým způsobem aplikovala zákonná ustanovení, navíc chybně a nepřezkoumatelně. Žalobce vyčítal žalované, že nedostatečně zjistila stav věci ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce konstatoval, že dne 30. 10. 2018 podal žádost o přechodný pobyt pod sp. zn. OAM-19081/PP/2018, řízení o žádosti žalobce bylo následně zastaveno a k odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí byla věc vrácena nadřízeným správním orgánem k novému projednání. Žalobce byl proto přesvědčen o zákonnosti své žádosti a z toho plynoucí fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobce upozornil, že povinnost opustit území dle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců nahrazuje řízení o správním vyhoštění v případech, kdy by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Přes tuto skutečnost zůstala žalované straně povinnost zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, čemuž ale žalovaná strana nedostála, neboť v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů není řádná úvaha, jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců. Tímto postupem došlo dle žalobce k porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu.
4. Vedle toho žalobce namítl, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu i s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu či čl. 10 Ústavy, neboť žalovaná strana žádným způsobem nepodložila své závěry o tom, že se nebude jednat o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, resp. že se jedná o postup nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných tak, jak požaduje čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, sp. zn. 5 As 102/2013.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a stručné písemné vyjádření k žalobě, ve kterém navrhla zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Odkázala na odůvodnění napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí a uvedla, že důvodem pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území byla skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně bez platného víza či platného oprávnění k pobytu nejméně od 30. 3. 2018 do 4. 4. 2018. Závěrem konstatovala, že v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně stejně jako v žalobou napadeném rozhodnutí se správní orgány dostačujícím způsobem vypořádaly s námitkami žalobce, přičemž v žalobě neuvedl žalobce žádné nové skutečnosti. Žalovaný neshledal ve svém postupu a svých závěrech žádné pochybení a domníval se, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Osoby zúčastněné na řízení

6. V předmětné věci ve smyslu § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), manželka žalobce a jeho syn uplatnili práva osob zúčastněných na řízení, ovšem aniž by se k věci vyjádřili.

Ústní jednání před soudem

7. Při ústním jednání před soudem konaném dne 1. 7. 2019 právní zástupce žalobce setrval na žalobních bodech a zdůraznil, že žaloba byla podána důvodně. Vyjádřil přesvědčení, že žalovaná nedostatečně zjistila skutkový stav, neboť nepřihlédla ke skutečnosti, že v paralelním správním řízení je projednávána žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Současně předložil rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30. 4. 2019, jímž bylo zrušeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 30. 11. 2018 a bylo rozhodnuto o zastavení řízení o povolení žalobce k přechodnému pobytu na území České republiky.
8. Z téhož ústního jednání před soudem se žalovaná omluvila, kdy současně výslovně souhlasila s tím, aby se jednání uskutečnilo v její nepřítomnosti.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované (dle § 75 odst. 1 s. ř. s.), dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
11. Při posouzení věci vycházel soud z obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k trvalému pobytu od roku 2003,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ovšem následně bylo žalobci rozhodnutím ze dne 12. 12. 2006, které nabylo právní moci dne 7. 3. 2017, zrušeno povolení k trvalému pobytu a byla mu stanovena lhůta k vycestování, kdy žalobci byl Ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky udělen výjezdní příkaz č. „X“ s platností od 28. 2. 2018 do 29. 3. 2018, který však nerespektoval. Důvodem pro vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky byla skutečnost, že rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 45 T 4/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 37/2015, byl žalobce pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 8 let a k propadnutí věci pro zvlášť závažný zločin nedovolená výroba a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve smyslu § 283 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku. Proti rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu žalobce podal žalobu evidovanou u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 81/2017, o které nebylo dosud rozhodnuto, nicméně pravomocným usnesením ze dne 26. 4. 2017, č. j. 15 A 81/2017- 20, byl zamítnut žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Dále bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky bez víza nebo platného povolení k pobytu od 30. 3. 2018 do 4. 4. 2018, kdy se žalobce dostavil v doprovodu svého právního zástupce na Policii ČR, Krajské ředitelství Karlovarského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytových agend, pracoviště Karlovy Vary, a předložil cestovní pas č. N1243236 ve snaze zlegalizovat si svůj pobyt na území České republiky, a proto správní orgán I. stupně zahájil s žalobcem dne 4. 4. 2018 správní řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Současně se měl žalobce dopustit přestupků dle zákona o pobytu cizinců, když na území České republiky pobýval bez víza a nepředložil zdravotní pojištění. Dne 11. 4. 2018 byl s žalobcem za přítomnosti tlumočníka z jazyka vietnamského proveden výslech, při němž žalobce odmítl vypovídat. Správní orgán I. stupně provedenými lustracemi zjistil, že žalobce má na území České republiky manželku a dvě již zletilé děti. Na základě těchto zjištění, vzhledem k rodinným a soukromým vazbám žalobce a skutečnosti, že žalobce začal sám řešit svou pobytovou situaci, překvalifikoval správní orgán I. stupně správní řízení o správním vyhoštění na správní řízení o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které bylo završeno žalobou napadeným rozhodnutím.

12. Z výsledku manželky a obou dospělých dětí žalobce vyplynulo, že žalobce žije ve společné domácnosti pouze s manželkou, dospělé děti již žijí samostatně, žalobce není nikde zaměstnaný, nevykonává žádnou výdělečnou činnost, své manželce pomáhá v herně, kterou ona provozuje a je na ní finančně závislý, přičemž obě dospělé děti své rodiče zčásti podporují finančně za jeden až dva měsíce, dle potřeby. Ohledně důvodů nemožnosti návratu žalobce do Vietnamu manželka žalobce uvedla, že žalobce má ve Vietnamu příbuzné, avšak nesehnal by tam zaměstnání ani bydlení a neměl by žádné sociální dávky ani zázemí. Z výpovědi manželky žalobce dále vyplynulo, že žalobce bere léky na krevní tlak a vyšší tuk v krvi, jeho zdravotní stav je jinak dobrý, ve Vietnamu má žalobce příbuzné.
 13. Soud ze správního spisu zjistil, že správní orgány shromáždily dostatek podkladů pro to, aby náležitě posoudily žalobcovu pobytovou situaci na území České republiky. Správní orgány vycházely z písemných podkladů, a to i mj. z úředního záznamu OPKPE Ústí nad Labem ze dne 16. 4. 2018, lustrací v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra, z rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 12. 2016 o zrušení trvalého pobytu žalobce, kopie oddacího listu žalobce, kopie rodných listů dětí
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce, z výsledku žalobce ze dne 11. 4. 2018, výsledku manželky a dětí žalobce, rozsudku Městského soudu v Praze sp. zn. 45 T 4/2014 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 11 To 37/2015, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 28. 2. 2018, kterým byl žalobce podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody.

14. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.
15. Podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců vydá policie rozhodnutí o povinnosti opustit území cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území. Podle odst. 4 věty první téhož zákonného ustanovení stanoví policie v rozhodnutí podle odstavců 1 a 3 dobu k opuštění území, a to v rozmezí 7 až 60 dní.
16. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.
17. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017, č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení“.
18. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí vydaného správním orgánem I. stupně je zřejmé, že se správní orgány náležitě zabývaly posouzením přiměřenosti uložení tohoto opatření. Zohlednily jednak žalobcův rodinný život, jeho zdravotní stav a jeho majetkové poměry. Tato hodnocení pak odpovídají zjištěným skutečnostem, kdy je zřejmé, že žalobce je zdravý a práce schopen, neboť i na území České republiky vypomáhá svojí manželce s podnikáním při provozu herny, nadto žalobce finančně podporuje jeho manželka a dvě zletilé děti, správní orgán proto došel k závěru, že při vycestování žalobce z území České republiky jej mohou děti i manželka nadále podporovat, ačkoliv bude pobývat mimo území České republiky. Správní orgány dále v rámci své rozhodovací činnosti legitimně rovněž přihlížely ke skutečnosti, že žalobce je nezaměstnaný a ačkoliv na území České republiky žije již od roku 2003, tak neumí česky, což nenásvědčuje náležitě integraci žalobce do české společnosti. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spáchání úmyslného zvláště závažného organizovaného drogového zločinu, žalobce tedy sám vědomě narušil svůj soukromý a rodinný život ještě před zahájením předmětného správního řízení, když dokonce byl po řadu let ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce vědomě setrval na území České republiky po uplynutí platnosti výjezdního příkazu, vzhledem k tomu, že v řízení vedeném Krajským soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 81/2017, neúspěšně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, v důsledku čehož bylo třeba jeho pobyt na území České republiky vyhodnotit jako neoprávněný. Pokud správní orgány dospěly k závěru, že žalobce vědomě porušoval právní předpisy, tím, že se na území České republiky zdržoval nelegálně, ačkoliv veřejným zájmem je, aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří právní normy dodržují, pročez je třeba zamezit dalšímu nelegálnímu pobytu žalobce na území České republiky, tak soud v tomto hodnocení neshledal žádný rozpor se zjištěnými skutečnostmi nebo nedostatečné posouzení dopadů žalobcova vycestování na jeho osobní rodinný život.

19. Postupováno bylo podle zákona, neboť správní orgán byl povinen posoudit i žalobcovu pobytovou historii a bezúhonnost, kdy nemohl přehlédnout, že žalobce na území České republiky byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmi let pro velmi závažnou úmyslnou trestnou činnost (drogová kriminalita v rámci organizovaného zločinu), v návaznosti na to mu byl uložen výjezdní příkaz a poté se na území České republiky vědomě zdržoval bez platného povolení k pobytu. Je sice pravdou, že žalobce se snažil svůj pobyt legalizovat, avšak v době, kdy požádal o povolení k pobytu, nevznikla fikce oprávněnosti pobývat na území České republiky. Žalobcův pobyt na území byl nelegální a v tomto případě pak zde nastala situace, kdy bylo třeba ze strany správních orgánů řešit žalobcův pobyt podle zákona o pobytu cizinců. Žalobcův odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, není příhodný, protože v tomto rozhodnutí byl dán jiný skutkový stav věci a jednalo se o uložení správního vyhoštění, zatímco v předmětné věci bylo rozhodnuto toliko o uložení povinnosti vycestovat z území.
20. Soud si je vědom toho, že nejen při správním vyhoštění, nýbrž i uložení povinnosti opustit území České republiky dochází k zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života i k zásahu do osobního života jeho rodinných příslušníků, avšak je třeba si uvědomit, že se jedná o nejmírnější opatření, kterým se řeší situace cizince, který na území neoprávněně pobývá. Touto cestou je pak navozena situace k tomu, aby si žalobce mohl svůj neoprávněný pobyt případně na území řádně zlegalizovat.
21. Žalobce by měl vzít v potaz rovněž skutečnost, že legalizace pobytu neoprávněně pobývajících cizinců na území České republiky není standardně proveditelná přímo z území České republiky, nutně je spojena právě s vycestováním cizince a podáním příslušné pobytové žádosti na některém ze zastupitelského úřadu České republiky.
22. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce, že rozhodnutí o povinnosti opustit Českou republiku je *de facto* totéž co rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákonodárce stanovil dva režimy, které lze mimo jiné odlišit svou přísností kladenou na cizince. Zatímco v rámci rozhodnutí o vyhoštění je obligatorně stanovena doba, po kterou cizinec nemůže vstoupit na území členských států Evropské unie, u uložení povinnosti opustit území tento zákaz stanoven není. Cizinec může nadále využívat dalších možností, díky nimž by mohl získat možnost oprávněné pobytu na území České republiky. Vyhoštění tak zpravidla znamená přísnější postup a nepříznivější následky pro cizince, než je tomu u rozhodnutí o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnosti opustit území. Pokud žalobce uvádí, že s ohledem na současnou situaci na zastupitelském úřadě v Hanoji lze očekávat dlouhodobé odtržení žalobce od rodiny, soud uvádí, že situace ohledně sjednávání schůzek pro podání žádostí cizinci pro podání žádostí o vízum na území České republiky (dříve tzv. Visapoint) již není v dnešní době tak napjatá, jako byla donedávna. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35, uvádí: „Vzhledem k částečné konsolidaci situace na zastupitelském úřadě v Hanoji spojenou s nefunkčností tzv. Visapointů by nemělo jít o nijak dlouhodobé odloučení rodiny, ale pouze o její dočasné rozdělení z důvodu legalizace pobytu jednoho z jejích členů. Bude tak do určité míry záviset na aktivitě stěžovatele, kdy se mu podaří svou situaci vyřešit.“ Dne 22. 1. 2019 byla rovněž na internetových stránkách Velvyslanectví České republiky v Hanoji uveřejněna zpráva ohledně nových pravidel, dle níž je možné žádat o povolení

k dlouhodobému pobytu za účelem soužití rodiny (srov. https://www.mzv.cz/hanoi/cz/viza_a_konzularni_informace/vizove_informace/dlouhodob_a_viza_a_povoleni_k_pobytu/nova_pravidla_pro_objednavani_zadosti_o.html). Nelze tak bez dalšího uzavírat, že povinnost opustit území má stejné následky jako správní vyhoštění.

23. V případě žalobce realizací žalobou napadeného rozhodnutí po omezenou dobu pochopitelně dojde k jistému zásahu do žalobcova rodinného a soukromého života, dle názoru soudu však půjde o nezbytný a naprosto minimální důsledek jeho protiprávního setrvání na území České republiky, kdy nerozvázně spoléhal na svoji nevyhostitelnost v důsledku své rodiny, ačkoliv děti žalobce jsou již zletilé a z obsahu správního spisu je dokonce zřejmé, že žalobce je dětmi finančně podporován. Žalobce přitom v důsledku svého nelegálního pobytu nemůže legálně pracovat na území České republiky. I z judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně žalobcem zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, které je publikováno ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 106/2013 a také na www.nsoud.cz, konstantně plyne, že v případech, kdy cizinec svůj rodinný život v České republice založí s vědomím svého nelegálního pobytu na území České republiky, rozhodnutí o jeho případném správním vyhoštění bude představovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života jen výjimečně. O to více pak daný závěr platí v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území České republiky. Délka vycestování žalobce z území České republiky bude odvislá především od míry osobní aktivity žalobce při podání své pobytové žádosti v zemi původu a jeho vážné snahy o legalizaci pobytu na území České republiky.
24. V návaznosti na právě uvedené soud neshledal jakkoliv opodstatněné námitky žalobce o tom, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu i s Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s § 2 odst. 1 správního řádu či čl. 10 Ústavy České republiky, popř. by kolidovalo se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, jehož se dovolával žalobce.
25. V této souvislosti soud směrem k žalobci připomíná, že Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-27, judikoval, že „*práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zobledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).

26. Jde-li námitku žalobce, že do práva na rodinný a soukromý život lze zasahovat pouze, pokud je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných, soud uvádí následující. Byť žalobce porušil zákon tím, že na území České republiky setrval nelegálně a následně se snažil dobrovolně vyřešit svou pobytovou situaci, nelze uzavírat, že se jedná o takové skutkové okolnosti, při nichž by bylo možno říct, že *de facto* nedošlo k porušení práva. Ústavní pořádek ani mezinárodní smlouvy nezaručují právo na pobyt na území státu, který si osoba bez dalšího vybere. Právní řády jednotlivých zemí si nastavují migrační politiku svými vlastními pravidly v souladu s mezinárodními smlouvami. Nicméně je všem právním řádům společné, že postihují nelegální pobyt na jejich území. Jestliže žalobce neměl povolení k pobytu či platné vízum, porušil tím právní předpisy týkající se pobytu cizinců na území České republiky. Je tak v souladu s migrační politikou a právními předpisy, pokud správní orgány rozhodly o povinnosti žalobce opustit území, neboť je to nezbytné k ochraně pořádku. Pokud by správní orgány žalobci neuložily povinnost opustit území ani by s ním nezačaly řízení o vyhoštění, umožnily by tak žalobci další nelegální pobyt na území České republiky, na základě čehož by otázka nelegálního pobytu žalobce vyvstala znovu. Není však v zájmu bezpečnosti a ochrany veřejného pořádku, aby se na území České republiky vyskytovaly osoby, které nemají pobytové oprávnění či platné vízum, bez ohledu na dobu trvání takového neoprávněného pobytu. Nadto soud opětovně připomíná, že správní orgány přistoupily k nejmírnějšímu opatření, které lze v souvislosti s nelegálním pobytem uložit.
27. K námitce žalobce ohledně tvrzené fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců v důsledku toho, že se žalobcem je stále dosud vedeno řízení o jeho žádosti ze dne 30. 10. 2018 o udělení povolení k přechodnému pobytu, soud konstatuje, že v ustanovení § 87y je mj. zakotveno, že „*rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.*“ Smyslem fikce přechodného pobytu je zjevně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti, konkrétně to, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území České republiky. Nelze však předjímat výsledek řízení o žádosti, a není tedy možné na základě této fikce rozhodovat v dalších řízeních obzvláště, která byla zahájena dříve. Postavení na roveň fikce přechodného pobytu a povoleného přechodného pobytu by šlo proti smyslu právní úpravy rozhodování o uložení povinnosti vycestovat z území České republiky. Ta vychází z existence řízení, ve kterém se o tom, zda bude povolení k přechodnému pobytu přiznáno, rozhoduje. Jak žalobce sám uvedl, žádost o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přechodný pobyt podal teprve dne 31. 10. 2018, tedy v době probíhajícího správního řízení o povinnosti žalobce opustit území České republiky pro jeho nelegální pobyt, které bylo zahájeno již dne 4. 4. 2018 a které je předmětem tohoto soudního přezkumu, fikce přechodného pobytu se proto v daném případě neuplatní.

28. S ohledem na shora uvedené skutečnosti má soud za to, že skutkový stav byl v projednávané věci dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí žalované i správního orgánu I. stupně jsou taktéž přesvědčivě odůvodněna dle požadavků § 68 odst. 3 správního řádu. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu byly přitom zjišťovány okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce. Jelikož vydáním napadeného rozhodnutí nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců, soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
29. Vzhledem k přednostnímu meritornímu vyřízení věci soud nerozhodoval samostatným usnesením o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
30. Současně soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a navíc ta je ani nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 8. července 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.